

Chương 39

Chờ Anh (3)

Tháng sáu nóng bức. Cũng đã bắt đầu vào hạ. Hai người đều mặc rất đơn giản, cô bởi vì ở nhà nên chỉ mặc có váy ngắn cùng chiếc áo phông ngắn tay rộng thùng thình. Tay của anh trực tiếp dán lên làn da nơi cánh tay của cô, nhưng chưa đến mùa hè nên vẫn cảm thấy lạnh lạnh.

Đồng Ngôn sờ sờ dọc theo cánh tay anh, thử độ ấm nơi cánh tay anh, nghi hoặc nhìn anh, “Lạnh không anh?”

Hay bởi vì thân thể của anh chưa được khỏe?

“Không lạnh.” Anh nắm lấy cổ tay cô, cầm chặt lấy bàn tay cô, “Trên tay em dính cái gì vậy, trơn thế...”

“Là móng giò...” Cô lấy cái bát đặt ở trên bếp, “Gần đây có một vài chỉ số trong cơ thể xuống thấp, có một chỉ số xuống rất thấp, bác sĩ nói muốn tiêm, nhưng mỗi lần tiêm vào thì bà đều nói là rất đau... Mấy người bệnh cùng phòng với bà nói cho em biết, mỗi ngày ăn một cái móng giò, bà ăn vào được thì sẽ đỡ hơn rất nhiều.”

Cô đưa tay bốc lên một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng anh, “Sau đó em lại phát hiện... thật sự là dùng được.”

Cố Bình Sinh thật sự còn nhai thật kỹ, giống như được ăn món ngon vậy.

Cô nhìn anh, từng động tác rất nhỏ, ánh mắt của cô đều không có bỏ sót. Là ông trời chiếu cố sao? Phẫu thuật của bà nội rất thành công, không có dấu hiệu di căn hay tái phát, mà anh cuối cùng cũng đã trở về.

“Đã lâu rồi không có ăn món ăn do em nấu rồi.” Anh nói.

Đồng Ngôn mím môi, “Anh muốn ăn cái gì? Buổi chiều em đi ra ngoài mua nguyên liệu, tối về nấu cho anh ăn.”

Lời nói còn chưa dứt, anh liền vươn tay, nắm nhẹ lấy cằm của cô.

“Ngôn Ngôn?” Giọng nói của bà nội truyền tới, cách cánh cửa phòng ngủ và phòng bếp, nhưng lại rõ ràng như vậy.

Cô lại dạ một tiếng, muốn gạt tay của anh.

Cố Bình Sinh không có buông ra, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cô, giống như vừa ăn được một viên kẹo ngọt xong, cũng giống như đứa trẻ tham lam không biết điểm dừng vậy.

Cô nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bị mở ra, tránh không được, đành phải hôn ngược lại anh, tránh cho anh vẫn còn ngậm lấy môi cô. Không có kỹ xảo gì, hôn sâu như vậy nhưng cũng rất ngắn ngủi.

Khi anh buông cô ra, cô thở hổn hển liên tục, lập tức nhảy ra khỏi người anh. Cửa phòng bếp đồng thời bị đẩy ra, bà nội đưa mắt nhìn quanh, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Đồng Ngôn nắm chặt hai tay với nhau, khẩn trương không biết nói cái gì.

“Tiểu Cố đến à?” Bà nội từ từ nở nụ cười. Trong nháy mắt giống như xuân ấm hoa nở, giống như ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ.

Anh không có gì gọi là mất tự nhiên, cùng bà nội nói chuyện, thậm chí nhắc tới thời gian diễn ra đợt trị liệu bằng hóa chất cuối cùng, anh giống như trong khoảng thời gian ngắn này đã từ người khác hiểu rõ ràng được bệnh tình của bà...

Hắn là anh đã đi tới bệnh viện. Bệnh viện đó là nơi anh từng thực tập qua, đã từng dốc hết sức lực khả năng và niềm đam mê của mình, cũng là nơi tiền bước người mẹ của anh.

Đợi cho đến khi bà nội trở về phòng, Đồng Ngôn đưa tay quơ quơ trước mặt anh.

Cố Bình Sinh quay đầu lại, “làm sao vậy?”

“Anh làm sao mà biết được? Vì sao trở về không có nói cho em biết? Là Bình Phàm giúp anh xem phòng sao? Căn phòng ở Thượng Hải kia làm sao bây giờ... Anh có trở về trường học nữa không?”

“Anh đã nhận lời với sự đề cử của một người bạn rồi, chắc là vẫn tiếp tục làm một giảng viên kiều ngạo ở Bắc Kinh rồi. Hết học kỳ này em cũng về đây thực tập rồi, bà nội của em cần người chăm sóc, anh ở lại chỗ này có vẻ tốt hơn. Căn phòng ở Thượng Hải anh đã bán đi, căn phòng ở Bắc Kinh là Bình Phàm xem giúp anh, bên kia đã thanh toán xong một lần cho nên vừa vặn đủ để anh mua căn phòng ở Bắc Kinh này, rất thuận tiện, không có trắc trở gì...”

Anh đứng ở bên cửa sổ, không biết là có phải quá mệt mỏi hay không hay còn là vì vấn đề gì khác, nhìn thấy anh rất ủ rũ, “Còn có vấn đề gì sao?”

“Còn có vấn đề thứ nhất và vấn đề thứ hai...” Cô nói, “Anh làm sao mà biết được? Khi nào thì biết? Vì sao bỗng nhiên trở về mà không nói cho em biết.”

“Tuần trước, Triệu Nhân đi Mỹ tham gia hội thảo học thuật, có tới thăm anh.” Anh nói ra một câu như vậy, cô liền hiểu được.

Căn phòng thuê ở tầng một, lại chỉ có một phòng ngủ.

Đồng Ngôn nhìn thấy anh thật sự rất mệt mỏi, đỡ anh đến trên ghế sofa nghỉ tạm. Bởi vì là kiểu sofa cũ, chẳng trách anh nằm xuống lại lăn đi trở lại khó ngủ như vậy, nhưng một lúc sau cũng đã ngủ say.

Đồng Ngôn lấy một tấm chăn mỏng đắp cho anh, đem đồ trong tủ lạnh lấy ra, cá cùng thịt đều phải bỏ trong nước để một lúc để tan đá, còn lại rau quả đều chỉ cần rửa sạch sẽ một chút.

Đợi cho đến khi nấu xong thì anh vẫn đang còn ngủ. Cô liền chống cằm nhìn anh. Khuôn mặt anh rất gầy, thậm chí có thể nhìn thấy rõ lông mi. Anh giống như muốn xoay người, trong khi đang ngủ say nhưng đôi mắt vẫn nhắm lại, dáng vẻ thực sự không thoải mái.

Khi Đồng Ngôn còn đang do dự có nên thức anh dậy hay không thì anh đã tỉnh dậy rồi.

“Chân anh có còn đau không vậy? Thất lưng thì sao? Anh vẫn cảm thấy mệt à?” Cô vươn tay qua hỏi anh.

Anh không trả lời vấn đề của cô, ngồi thẳng mình trên ghế sofa. Vẫn còn có chút buồn ngủ, nhưng nhìn nguyên liệu nấu ăn cơm chiều ở bên người cô, cố ý nhìn cô một cái, “Trong nhà có khách tới sao?”

Đồng Ngôn đưa mắt nhìn phòng ngủ, sau khi phát hiện an toàn, lập tức ôm lấy cổ anh, cười tủm tỉm tranh công, “Em muốn làm cho anh rất nhiều món ăn ngon, trong tủ lạnh vẫn còn nguyên liệu đồ ăn, ngày hôm nay đều bị vét sạch rồi.”

“Lãng phí như vậy à.”

“Chỉ làm đồ ăn cho ngày hôm nay thôi...” Cô nhìn về mặt của anh, đành phải nói, “Được rồi, để lát nữa em bỏ bớt nguyên liệu nấu ăn vào trong tủ lạnh, đợi ngày mai lại lôi ra nấu vậy.”

Anh tùy tay nhắc chăn đệm lên, ý bảo cô ngồi sang bên người mình.

Cô lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, từ trong góc phòng bếp lấy ra một cái xô tiết kiệm, giao cho anh, “Đây là tiền có được sau khi bán căn phòng kia, tiền dùng để chữa bệnh cho bà nội, chỉ còn lại ba mươi mấy vạn thôi.”

Anh nhận lấy sổ tiết kiệm, đưa mắt nhìn cô, “Anh ở đây còn một ít tiền gửi ngân hàng, em không cần lo lắng.”

“Em không phải có ý tứ đó. Em chỉ muốn anh giúp em cất giữ nó.” Cô nghĩ một chút rồi đùa, “Anh giống như ngân hàng, còn em giống như người gửi tiết kiệm vào ngân hàng của anh vậy, nếu dùng hết tiền rồi em chỉ có thể dựa vào anh để sống cho tới già, nếu như vẫn còn thì lại giúp em phụng dưỡng bà nội vậy.”

Từ sau khi bà nội sinh bệnh, ba của cô chỉ ghé qua có hai ba lần. Một lần đến trước khi phẫu thuật, lúc đó còn thật sự lo lắng ở lại cùng bọn họ tới hơn nửa đêm, khi nghe thấy cô nói muốn bán căn phòng ở thì lại rất tích cực. Cô ban đầu còn cảm thấy bất ngờ, thậm chí có chút cảm động, chẳng lẽ thật sự là chân tình trong lúc hoạn nạn sao?

Nhưng đợi cho đến lần thứ hai lại bắt đầu đưa ra chủ kiến nên chuẩn bị phân chia tiền bán căn phòng đó như thế nào. Bao nhiêu tiền đầu tư vào thị trường chứng khoán, bao nhiêu tiền bỏ vào kỳ hạn hoàng hóa, thậm chí là bao nhiêu tiền dùng để mua xổ số phúc lợi. Giống như trong nháy mắt tiền có thể đẻ ra tiền vậy, tất cả đều không tính đến vấn đề của bà nội...

Kết quả rất tự nhiên là làm loạn lên một phen, ông ta trước khi bỏ đi còn lập đi lập lại: tao sẽ kiện mày.

Cô cho dù bị mắng như thế nào đi nữa cũng quyết bảo vệ cho được số tiền đó...

“Có cần anh mở cho em một tài khoản tiết kiệm không?” Cố Bình Sinh không có hỏi cô lý do vì sao, đem sổ tiết kiệm trả lại cho cô, “Ngày mai đi làm được không?”

“Không cần.” Cô cự tuyệt rất nhanh, “Có tên em là người sở hữu như thế này là được rồi.”

Anh buồn cười sờ sờ đỉnh đầu của cô, “Không có ý thức bảo vệ chính mình như vậy sao?”

Cô thầm nghĩ làm cách nào luôn lách pháp luật, bảo vệ được số tiền này thôi. Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, đối với anh, việc anh muốn làm chính là bảo vệ cô. Đúng là trả lời như vậy, hoàn toàn không giống với tư duy của một người học luật.

Ngay cả Trầm Diêu cũng là người như vậy không phải sao, khi bắt đầu quen bạn trai cũng có ý giống như cô, nghĩ ra một cái hợp đồng chính thức để hai bên ký tên. Thậm chí còn hẹn trước, nếu như hai bên chia tay, bên nam hay nữ gì

cũng không được nhúng tay vào chuyện của đối phương... hai sinh viên học luật, làm một bản hợp đồng thương lượng tới ba bốn ngày, như thế có thể xem là lý trí được không.

“Cố tiên sinh, anh đã quên rồi sao? Đợi cho đến khi làm xong thủ tục, người được lợi từ bảo hiểm nhân thọ của anh đều là em mà.”

Cô quơ quơ tay phải trước mặt anh, để anh nhìn rõ chiếc nhẫn. Cũng đã đeo lâu như vậy rồi, trên ngón tay tránh không được mà hiện thêm một vòng nhỏ mờ trên làn da.

Khi ở bệnh viện giặt quần áo, cô sợ nhẫn sẽ rớt xuống nước, lần đầu khi tháo xuống thì mới nhìn thấy vòng hằn do chiếc nhẫn tạo thành trên ngón tay. Lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ, dĩ nhiên là thảm rồi, nếu vẫn còn mang đến năm 60 tuổi, chẳng phải sẽ lưu lại một cái vòng rõ ràng rồi sao? Vì thế khi giặt quần áo được một nửa, cô bị ý nghĩ trong đầu dọa cho sợ, ngừng đầu ngây ngô cười.

Ngày hôm sau Cố Bình Sinh đi với cô đưa bà nội đi nằm viện. Đây là đợt trị liệu thứ bảy, cũng là đợt triệu liệu cuối cùng bằng hóa chất. Lần trước sau khi trải qua một loạt kiểm tra, dì Lưu đã mời chủ nhiệm khoa nói cho cô biết kết quả chụp CT cùng điều trị, kết luận là mấy đợt điều trị trước đã có kết quả tốt.

Thời gian nằm viện lần này cũng là do dì Lưu quyết định, bọn họ vừa sắp xếp thì Cố Bình Sinh liền đụng phải người quen. Đụng ra mà nói là rất nhiều người quen.

Anh đi tới chỗ quầy y tá trực ban xem lịch làm hóa trị ngày mai, dì Lưu vừa vặn cũng làm xong phẫu thuật, vội vàng sang thăm bà nội.

“Ngôn Ngôn, dì hôm qua mới nghe chủ nhiệm khoa ung thư nói, Cố Bình Sinh có liên lạc với ông ấy, hỏi qua tình trạng bệnh tình của bà nội cháu.” Dì Lưu cười đứng ở bên giường, “Mẹ cậu ấy trước kia là phó chủ nhiệm khoa tim mạch, ở trong này vẫn còn rất nhiều người bạn, khẳng định sẽ quan tâm chú ý tới mọi người, dì cũng yên tâm.”

Cô không biết Cố Bình Sinh nói như thế nào, dù sao cô đã từng tự mình nói ra, anh là giảng viên đại học của cô, cho nên không dám nói chuyện nhiều về anh, chỉ có thể nói quanh co, hàm hồ cho qua.

Đợi cho đến khi sắp xếp xong mọi thứ, bà nội đã nằm ngủ ở trên giường. Người già nghỉ ngơi nhiều cũng rất tốt, đúng 8h30 là đi ngủ.

Khi mới bắt đầu trị liệu bằng hóa chất thì luôn không ngủ được, khó được như hiện tại có thể ngủ thêm một chút, cô cũng tự nhiên sẽ không đánh thức bà nội, thả màn, cẩn thận kéo anh đi ra ngoài.

“Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút có được không?” Anh đứng ở trên hành lang, hỏi cô.

“Đi đâu?” Đồng Ngôn không nghĩ phá hư hưng phấn khó có được của anh, nhưng không thể không nói, “Em không thể đi, em muốn ở lại đây. Anh nếu cảm thấy mệt thì hãy về nhà ngủ chút đi có được không?”

Ngày hôm qua khi anh trở về, cô có thể nhìn ra được, thân thể của anh chưa có hồi phục hoàn toàn.

“Anh không sao.” Anh nói, “Nơi này có hộ lý, em đi với anh ra ngoài một chút, khoảng nửa giờ là trở về rồi?”

Cô nghĩ nghĩ, ngoài việc lần nằm viện vừa rồi thì hẳn là không có việc gì quan trọng hơn.

Khi hai người đi ra khỏi bệnh viện, đúng lúc đèn đường bật sáng, nhất thời cảm thấy náo nhiệt hơn. Kế bên bệnh viện Hiệp Hòa là quảng trường Đông Phương cùng với tòa nhà hành chính của tỉnh, anh đi cũng không nhanh lắm, cô cũng bước chậm theo.

Hai người đi dọc theo quảng trường, có người đưa người yêu đi mua túi sách, có du khách muốn cảnh đêm của phố Trường An, còn có ông bà già chậm rãi đi theo những đứa nhỏ đang vui đùa...

Tuy rằng luôn ở bên cạnh bà nội chăm sóc và theo dõi bệnh tình của bà, thậm chí có thời gian ở rất lâu trong bệnh viện này, nhưng mấy tháng qua cô thật sự không có cảm giác giống như đêm nay, tâm tư nhẹ nhàng thoải mái mà đi dạo như vậy.

Cô nghĩ rằng Cố Bình Sinh thực sự nhàn hạ rồi, hoặc có lẽ là hoài niệm những nơi quen thuộc đã từng đi qua. Kết quả là đi theo anh qua quảng trường, rồi đi vào một cửa hàng chuyên bán đồ quần áo trang sức cho phụ nữ, mới hiểu được là anh đang đi mua quần áo cho mình.

Anh đi qua đi lại trước một loạt váy áo, còn thật sự đưa tay chọn vài bộ, đưa cho cô thử.

Đồng Ngôn bất tình linh bị anh bắt đi thử quần áo, cùng với sự nhiệt tình của người bán hàng khiến cho bản thân mất phương hướng, rất nhanh thử hai bộ, thừa dịp khi người bán hàng đi đón tiếp những khách hàng khác thì mới quay đầu hỏi anh, “Sao bỗng nhiên lại muốn mua quần áo?”

Cố Bình Sinh tựa người trên ghế sofa nghỉ ngơi màu đen giành cho khách, nhìn cô từ trong gương.

Cô đang thử một chiếc áo váy liền màu lam nhạt, bởi vì chính mình không có đi giày, trên chân chỉ tùy tiện mang một chiếc guốc gỗ mà khách hàng hay dùng để đi trong cửa hàng, vừa rộng lại vừa dài, có vẻ thực sự không phù hợp. Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết, chân thật như vậy.

Đồng Ngôn nhìn thấy anh không có trả lời, sợ anh lại bắt đầu đau thì liền nhanh chóng đi tới trước mặt anh, có chút khẩn trương hỏi anh, “Anh làm sao vậy?”

Cô Bình Sinh nhìn sắc mặt của cô, hiểu được cô đang lo lắng cho chính mình, hơn nữa đã đến mức trông gà hóa cuốc rồi. Anh rút cuộc cũng cười rộ lên, “Khi anh ở Mỹ thì phát hiện có rất nhiều việc anh đều chưa làm qua bao giờ. Ví dụ như bây giờ, cùng em đi dạo phố, nhìn em thử quần áo.”